

La República pas a pas

written by Jordi Surinyach | 17 de gener de 2018

Entre els independentistes hi ha una certa confusió sobre com gestionar el resultat electoral del passat 21 de desembre. Més enllà de la gesticulació política d'uns i altres, s'han obert diversos interrogants sobre com s'ha de constituir la mesa del parlament i quin serà el tràmit per investir l'únic candidat que té la majoria parlamentària suficient per a constituir govern, però que l'existència de diputats electes presos i exiliats la pot posar en dubte.

Per treure l'entrellat de tot plegat, cal sospesar les següents dades:

1. La dada positiva és que el resultat electoral ha confirmat que Junts per Catalunya i ERC, amb 66 diputats, tenen una majoria parlamentària suficient per a recuperar el govern legítim de Catalunya. Si aquests diputats s'hi afegeixen els 4 de la CUP, sembla indubtable que l'anomenat "bloc republicà" va guanyar amb claredat als defensors de l'article 155.

2. La realitat però, ens obliga a reflexionar sobre el resultat de Ciutadans, que es situa com a primera força política electoral, el que expressa que aquesta vegada els partidaris del "NO" van entendre la convocatòria electoral com el seu plebiscit, i es van agrupar entorn d'aquesta candidatura. Els electors que van optar per la papereta taronja confirmen que encara queda molta feina per fer i molta gent a qui convèncer.

3. Els resultats doncs són la constatació que tot i ser molts, encara no som ni prou ni suficients i que les institucions d'autogovern encara són un mecanisme de defensa de la catalanitat que no podem menysprear si pretenem avançar. Una bona gestió de govern és un important instrument que hem de tenir a l'abast per a superar el mal tràngol del 155 i

sobretot per iniciar una correcta política d'aliances amb tots aquells que encara no ens han votat. Política i gestió Catalunya endins i també Catalunya enfora.

4. La pròxima legislatura ha d'intentar desenvolupar els valors republicans d'una manera tranquil·la i reposada, allunyada dels "tenim pressa" i prioritizant la iniciativa política.

5. La ingenuïtat del moviment sobiranista davant l'Estat i la incapacitat per impedir que apliqués la força repressiva, ha situat a molts partidaris de la sobirania a la defensiva. No es pot reconstruir el bloc republicà només amb llaços groc, pancartes, performances, cantaires i focs de camp, en els quals només hi participen els convençuts. Les detencions, multes i empresonaments ens obliguen a denunciar els límits en què es mou l'estat constitucional espanyol i quines són les restriccions que imposa a les llibertats ciutadanes, però al mateix temps ens obliga a modificar intel·ligentment l'estratègia ara que finalment tots sabem –és hora que ho reconeguem– que l'Estat no cedirà fàcilment i que mantindrà obertes totes les vies judicials, o que la Unió Europea farà com si sentís ploure.

Si ens emboliquem amb la lògica de l'acció-reacció, sense raonar i dissenyar altres possibilitats, no ens mourem del cul de sac on ens trobem. El que tenim davant ara és que l'Estat promourà una causa general contra l'independentisme que exigeix superar l'actual estat de desconfiança i arribar a un acord ràpid, eficaç i possible. Recuperar el Govern de la Generalitat ens obligarà a tenir un nou president que reconegui públicament des de bon principi que el seu nomenament és interí, ja que a qui democràticament li correspon es troba a l'exili, i el vicepresident a la presó. El nou govern de la Generalitat ha de tenir com a primer punt del seu programa la recuperació dels legítims lideratges i la llibertat de tots els presos polítics, però també la gestió d'un programa eficaç de govern, que transmeti els valors

republicans de què parlava la declaració parlamentària del 27 d'octubre.

Finalment caldrà un compromís en ferm dels actors polítics que formin el nou Govern, que, mentre duri l'interinatge de presidència, es farà imprescindible una llista conjunta en les pròximes europees que ajudi a internacionalitzar el conflicte i també en totes i cadascuna de les conteses electorals que es convoquin, i així es converteixin les eleccions municipals de 2019 en un altre plebiscit entre la monarquia del 155 i la república catalana. I si amb això no n'hi hagués prou caldrà prorrogar l'acord fins a les generals. Diu un amic que l'èpica del pagès no és el moment de la collita, sinó quan amb el reg s'enfanga els peus, girant l'aigua, fent trencalls, cavant o sembrant, patint el temps amb els ensurts de les pedregades i l'angoixa d'una sequera. Sense res de tot això de ben segur no s'aconseguiria mai una bona anyada.